

Még van néhány perc, míg visszatér Giziné. Már hallatszanak a háló neszei, de még vissza lehet süllyedni a hálózsákba, mint egy meleg és nedves növényházba be lehet vackolódni az éjszakai kipárolgásoktól nyirkos párnára, a lucskos pizsamafelsőbe.

A felső ágy vassodronyai, ráfeszülve és belevágva a sárgás matrac elszíneződött, puffos anyagába, rácsot képeznek fölötte, de elég, hogy súrolja a te-

kintet őket, könnyedén át lehet törni rajtuk, és már sodródik is vissza az álomba, a képzelgésbe, oda, ahol a valóság lukacsos felületén még könnyen szárba szökik a képzelet.

Meleg, puha lyuk tátong előtte.

Megérkezik a vágató tigris hasába.

Ahogy annyiszor az elmúlt években. Majdnem minden egyes nap, lefekvés után és felkelés előtt. Amikor az a néhány perc világgá tágul. Az egyetlen védett, befogadó területté, ahol szertefoszlanak a közeledés dadogó akadályai, tovatűnik az ügyetlensége és bátortalansága, szavak nélkül is előrefele gördülnek az események, és megtörténik az elképzelhetetlen: összeforr, hol Etelkával, hol Katival, Zsuzsával.

Most Flórával.

Tudja, hogy észre kellene vegye őt, fel kellene tűnjön valahol máshol is, itt a bentlakásban, de néhány pillanatig – rándul össze a gyomra – sehol nem látja, sehol nem találja. Csak üresben futnak körbe a folyósók, semmibe tágnak a szobák, sehova se visznek a lépcsők. Aztán feltűnik az alakja, távol tőle az emeleten, a magas, nyitott ajtajú szekrényébe behajolva. Valamit rendezhet odabent; illatos, puha rendben sorjáznak egymáson a ruhák a polcon. Hosszú, V-nyakú, fekete pulóver és kék farmernadrág van rajta, elrejtve testének vonalait. Talán a zöld és piros színű kockásing gallérja is kikandikál a pulóver nyakánál. Holland segélycsomagban érkeznek az ingek az iskolába, majdnem mindenki ilyet visel, egy fekete-fehér mintázatúval váltakozva.

A hátsó lépcsőn lopakodik fel hozzá. De nem érkezik fel. Ott marad a lépcső tetején, bátortalanul kileskelődve a folyósóra, ezért elkapja pillantását, ahogy kiemelkedve a szekrényből elnéz az irányába. Először nem veszi észre őt, csak néz előre a mindent átható tekintetével, egy ismeretlen pontra valahol a feje fölé. Furcsán merev, ünnepélyes az arckifejezése, belül hizlalt idegenség ül ki rá, ami mindig megjelenik az arcán, ha valakire megpróbál rámosolyogni. Aztán rápillant. De mintha nem ismerné meg. Távoltság, elérhetetlenség csillan meg a szemében, ami egészen a gyomráig hatol. Megpróbál hátrébb lépni, eltűnni a lépcsőkről, de nincs ereje, azt érzi, megint

Tamás Dénes 93

(LEJTŐ)

leleplezték, rajtakapták valami szégyenletes dolgon. Mint amikor Katira vár az iskola épülete mögött, hogy megcsókolhassa. Ellopja a kabátját, és azzal zsarolja, nem adja vissza, ha nem kap egy csókot tőle. Nagyszünetben, az iskola épülete mögött – beszélnek meg a találkát. De nem bírja magában tartani a titkát, tele szájjal elfecsegi a fiúknak, mi vár rá. Végre 94 ő is büszkélkedhet valamivel; mindegyik osztálytársa bele van zúgva Katiba. Most pedig ott áll az épület keskeny háttérében, a térdig érő magas fűben, a sűrű lombosított fák alatt. Furcsa, hideglelős, világvégi lombosodásban. Várja Kati érkezését. De nem ő érkezik meg. Hirtelen a fél iskola tódul be a szűk térbe. Fiúk, lányok vegyesen, közöttük Kati. A fiútársai biztatták fel őket. „Csókos szájú, csókos szájú”, ordítják hangosan, miközben csúfondárosan hahotáznak, röhögnek, ő pedig azt érzi, mentén elszüllyed a földre, megsemmisül. És tovább bolyong, tévelyeg, vágyakozik, miközben tudja, sohasem fogja tudni megcsókolni, megérinteni. Sohasem lesz Flóra az övé.

Nem úgy, mint itt.

Itt van a legközelebb hozzá.

Elérhető, megérinthető.

Mintha egy hatalmas fa odvába szállnának alá. Valahová le, egy tisztább helyre. Ott hevernek, szinte magzatpózbá összekuporodva, egymás testén átfolyva, egymás testében feloldódva. Meleg, áradó, sejteket zibongató közelségben, szétválaszthatatlanságban. Ott, ahol még az elképzelhetlen is megtörténhet. Ahol mindent lehet.

Csak éppen a mindennek még nincs kifejeződése.

Vágtázik a tigris velük. Mintha sűrű mézben mozognának, egy lelassított filmben. Szétfeszülni, szétrobbanni akaró nem-történetben. A test azonban még nincs idebent, nincs illata, szaga, nem levedzik, nem nyirkosul, gyöngyözik az izzadságtól, ahogy tapintása sincs, ruganyossága, gömbölydedsége, a tenyérhez illeszkedő formája. Nincs ereje, lökete, vergődése, megfeszülése és elernyedése. Egy másik test talál itt magára, talál itt egy másra.

Testetlen közelség.

Nemi szervek nélküli, paradicsomi meztelenség.

Hímnős erotika.

Pihékönnyű, növényi boldogság.

Tovább vágtázik a tigris. Hatalmasakat szökkenve halad egy határtalan térben. Ugrásai puha ringatózássá csillapodnak odabent. Akárméddig elviszi őket. Egy befele osztódó, kimeríthetetlen tágulásban, amivel nem lehet betelni. De egyszerűen vassodronyok állják az útját. Rácsoknak ütközik neki. Húsába vágnak, szabadulni kellene. Még nem is hallja az éles, dallamos kiáltást, már felébred.

„Ébresztő”.

Hat óra öt perc. Nincs mit tenni, ki kell mászni a hálószákból. Meg kell szabadulni valahogy a kockás pizsamafelsőtől és nadrágtól, majd fel kell cibálni a ruhákat – a fekete bársonynadrágot és a combközép aljáig érő szürke kötött pulóvert – a még engedetlen testre, bele kell bújni a he- 95
avys-cipőbe, meg kell mosakodni, le kell menni reggelizni, majd Alfrédde-
l át kell botladozni az iskolába, és be kell ülni a padba, Flóra mögé.

Öt évig ül a háta mögötti padban.

Többet látja a kivillanó tarkóját, mint bolyongó tekintetét, a tekintete mélyén megülő riadtságot, idegenséget, a megfeszülő, ezért öregesnek tűnő bőrt a kézfejen, a csak egy bizonyos szögből észlelhető, jelentéktelen izomsorvadást a bal combjának külső oldalán, a vékony, a fényben szinte áttetszővé váló baloldali fülcimpáját, amit csak akkor lehet látni, amikor ír, mert ilyenkor a kezével akkurátusan mindig a füle mögé igazítja a hajtincseit. Nincs elérhetősebb testrész a kivillanó tarkónál. Nincs ígéretesebb se nála. Órákig lehet bűntelenül bámulni, amíg valahogy eltelik az unalmas román és matek óra. Szinte mindent mögéje lehet képzelni: a megadást, a vágyakozást, a sóvárgást, de a közönyt, az elutasítást, az árulást is. Le lehet vele élni egy életet: el lehet köteleződni mellette, örök hűséget esküdni neki, ahogy hevesen szakítani is lehet vele. De leginkább megigézetten kell bámulni, nézni hajlatait, formáját, törekenységét, kecsességét, meg a csigolya apró dudorát a hamvas bőrön, a dudor melletti apró hibát, a szinte áttetsző, mámorító napfoltot, aminek mintha sikerült volna magába gyűjtenie és visszavernie az arcára ritkán kiülő sóvár felfénylést.

Távol van, nagyon távol. Vágtázik a tigris velük, míg az álom kisí-
míft minden ugrást, éjszótét birodalmába beszippan és felold minden
hiányt és vágyakozást.

Most mégis közel kerül hozzá. Itt az osztályterem előtti folyósón. A délutáni szilenciumról jönnek ki beszélgetni; túl hangos volt Petra és Anikó odabent. Aztán elfogynak a szavak. A téli alkonyat különben is túlságosan gyorsan, észrevétlenül lopózik be a kinti szögletes udvarra, onnan pedig a folyósóra, a vastag, régies falak közé. Míg beszélgetnek, észre sem veszik, hogy sötétedik, de most, hogy sötét lett, túlságosan nyilvánvalóvá válik ez, ezért hallgat el, nem mer megszólalni, mert akkor ki kellene mondania, hogy vége, tárgyatalan a további álldogálás, túl sötét lett, be kell menni az osztályterembe. Az udvarra néző egyik ablak előtt állnak, a közelségüket az ablak mérete jelöli ki, valahogy bele kell fénni a keretbe. Már eddig is túl közel álltak egymáshoz, de míg beszélgettek, ez nem tűnt fel nekik. De most a sötétségben, az egyre mélyülő csendben ez a közelség élni kezd, először mocorogni,

majd egyre nyilvánvalóbban követelőzni. Melegség önti el. Furcsa ez, így télvíz idején, a hideg folyóson. Mintha a többszáz éves, vaskos falak hirtelen bocsátották volna ki magukból, és adták volna át a mélyükben, a kövek, a téglák illesztékeiben tartalékolt hőt. Nem mer Flórára nézni, csak ott
96 érzi maga mellett a jelenlétét, hallja halk szuszogását, ahogy levegőt vesz, és finoman reszketve kifújja azt. Ő is hallgat. Egyszerre félelmetes és elfogadó ez a hallgatás, mintha üzeni akarna vele, hogy rendben van ez így, nyugodjon meg, bele van egyezve. De hogy mibe, azt nem lehet tudni, még mindig túl nagy a köztük lévő távolság, nem lehet csak úgy áthidalni. Remegni kezdenek a lábai. Most érzi át először igazán, hogy az egész test mennyivel több, erősebb egy tarkónál. Még akkor is, ha sötétségbe van burkolózva. Mély áramlás dolgozik ebben a testben, önmagát kibontakoztató működés, megszületés, kibomlás, lehelet, lélegzet, fuvallat, élet. Szinte ki lehet tapogatni vele azt, ami körülveszi őket, ami nagyobb náluk, ami befogadja őket. El lehet jutni addig, ahol egymásra döccennek a kövek, és falak emelkednek belőlük, ahol a hegyek elárulják üres nagyságuk titkait, ahol robbannak a rügyek, a fák törzsei pedig belefeszülnek hajlékonyságukba, ruganyosságukba. Mert közben kapaszkodni kell, szinte egymásra borulni, mert vibrál a levegő, fúj, süvít a szél, majdnem ledönti a lábukról őket, mintha csak a világ próbálna levegőt venni, lélegezni.

Lassan emelkedik fel a keze. Nem is ő parancsol neki, egy tőle független akarat mozgatja, mintha a keze egyedül döntötte volna el: nem hallgat rá, mindent magára vállal, és beteljesíti az elmúlt percek forrongásait. Flóra arca felé indul el a kéz, de nem éri el. Vagy igen? Nem tudja, egy pillanatig mintha nedves hínárok közé keveredtek volna be az ujjai. De nem biztos benne, az agyáig már nem jut el az inger, csak azt érzi, hirtelen elpirul, előnti a szégyen, ami egészen a görcsbe ránduló lábujjáig hatol, de ez már túl sok neki, nem bírja elviselni, visszakapja a kezét, hirtelen visszarohan az osztályterembe, és beül a padjába. Néhány másodpercre rá Flóra is megérkezik. Nem néz rá, csak leül eléje. Megint látja a tarkóját. Megint látja a dudort, a napfoltot. Most még jobban fáj benne ez a látvány, mint eddig. Égeti az elérhetetlenség, úzi a gyötrelmem, hogy nem tudja, létezik-e valahol a földkerekségen olyan hely, térség, fordulat, ahol hozzáférhet, ahol megérinthei.

Sokáig ül még mögötte. Közben pedig, hol fájdalmasan, hol örömtelien, csak történnék a dolgok. Inkább fájdalmasan. Mert közben fiúk kezdenek körözni Flóra körül. Először a hórihorgas, nagypofájú Szálka, aki este a hálóban meséli, milyen fenséges érzés Flóra hamvas almamelleit kitapogatni a blúza alatt. A szavak, mint bűdös varangyok, buknak ki a száján. Utána Hajaska következik. Nem elég, hogy lefitymálta a versét, most még Flóra is meglett neki. Vagy nem? Mert közben közöttük is alakul lassan-lassan valami. A folyosói beszélgetésekből séták lesznek, a sétákból közös koncertek,

étkezések, könyvvásárlások, tanulások, természetjárások. Már mindenki azt hiszi, hogy összetartoznak, együtt járnak. Ami talán már rég így van, ők sem tudják, nincs elég tudásuk hozzá, hogy észrevegyék: már rég kialakult minden, s csak az a mindent eldöntő, beteljesítő érintés hiányzik.

Míg egyszer csak megtörténik.

97

Mintha a tenger húzódná vissza, hogy helyt adjon találkozássuknak.

Megint a Budvára kirándulnak. Ahogy többször is az elmúlt év során. Közel van a városhoz, csak a vasúti síneken kell átbukdácsolni, majd feltalpalva a meredek oldalon, átlopózni a hatalmas gyümölcsös almafái között, és neki is lehet indulni az alacsony dombgerincnek, át a sűrű erdőn, egészen a dombvonulat végéig, ahol mélybe bukó, apró barlangokkal tarkított sziklás oldal található. Talán egy valamikori természetes vároldal.

Az oda-visszaút felszívódott valahová. Az erdő is majdnem teljesen eltűnt. Mintha látszana egy göcsörtös fa mohás törzse, de aztán beleolvad az is más fák közé, más erdőkbe, más hegyoldalakba. A dombvonulat végi füves tisztás még feltűnik egy pillanatra, imbolgva világít, meleg fény rajzolja ki a kontúrait. Aztán az is kialszik magától, mint gyufaláng az alkonyi gyengéd szellengedésben.

Csak a visszaút vége világít erősen. Nem is világít, hanem élesen, szemet kioltóan süt, hogy szinte ki kell emelni, tépni néhány képet, érzést, vakító ragyogásából.

Visszafele egy könnyű permet kapja el őket. Egy pillanatra kitakaródik az ég, acélszürke, a tekintetet magához szívó, hatalmas tölcse, ami most mégis lassan alászállingózó esőcseppeket bocsát ki magából: az egész horizontot ellepő, apró, kipörgő, csillogó bogarakat. Ahová leszállnak a bogarak, viaszos fény borít be mindent, barnás, ragyás tündöklés költözik az almafák törzsére, a fűszálak lemezei, a mezei virágok, növények szárai, mint apró, éles kardok meredeznek ki a földből – sikamlós lesz lefele a lejtő.

Itt próbálnak meg lefele ereszkedni. Hiába alkonyodik és permetezik az eső, a domboldal fényben fürdik, az acélszürke lengedező vaslapok nem takarják el egészen az eget, a fények így oldalról utat találnak hozzájuk.

Egymás mellett tapogatóznak a lábaikkal lefele. Picit átfázva, átnedvesedve, a lengedező szélben, a megszokott, meghitt, de mégis a hosszas sóvárgás által feldúlt közelségben, ami megint kimozdíthatatlannak érződik. Pedig együvé tartoznak, a mozgásuk is egymásra hangolt, valahonnan felülről látszanak, mintha a könyörület nézné őket: két összement, pici, lábaikkal és kezeikkel kaszáló, egymástól elválasztott testet, akik hiába bukdácsolnak lefele a lejtőn, sehogy sem tudnak egymásra találni. Mintha nem csak a

sikamlós tér, hanem maguk a leírt szavak is elválasztanak őket egymástól, s ezért nem csak a téren, hanem a teret eltömítő, a találkozást elfedő szavakon kellene átímadkozni, átsegíteni őket.

Mert már megtörtént. Lehet tudni. Csak kimondani nehéz.
98 Rábízni a szavakra azt a könnyedséget, igézetet, szédületet, amit ez az érintés hordoz magában. Mert itt van. Itt simul, feszül, keres, remeg, tapad, szorít, könyörög. S lehet egyéb nincs is. Sem a kirándulás a Budváron, sem ezek a lassan alápörgő bogarak, sem a verdeső fémlapok alá betűző erős fény, ahogy ez a sikamlós oldalú almáskert sem. Mégis kellene ide, kell ide minden, mert csak egy ilyen helyben, egy ilyen szépségben tud ez az érintés megtörténni, hangsúlyt kapni, kifejeződni.

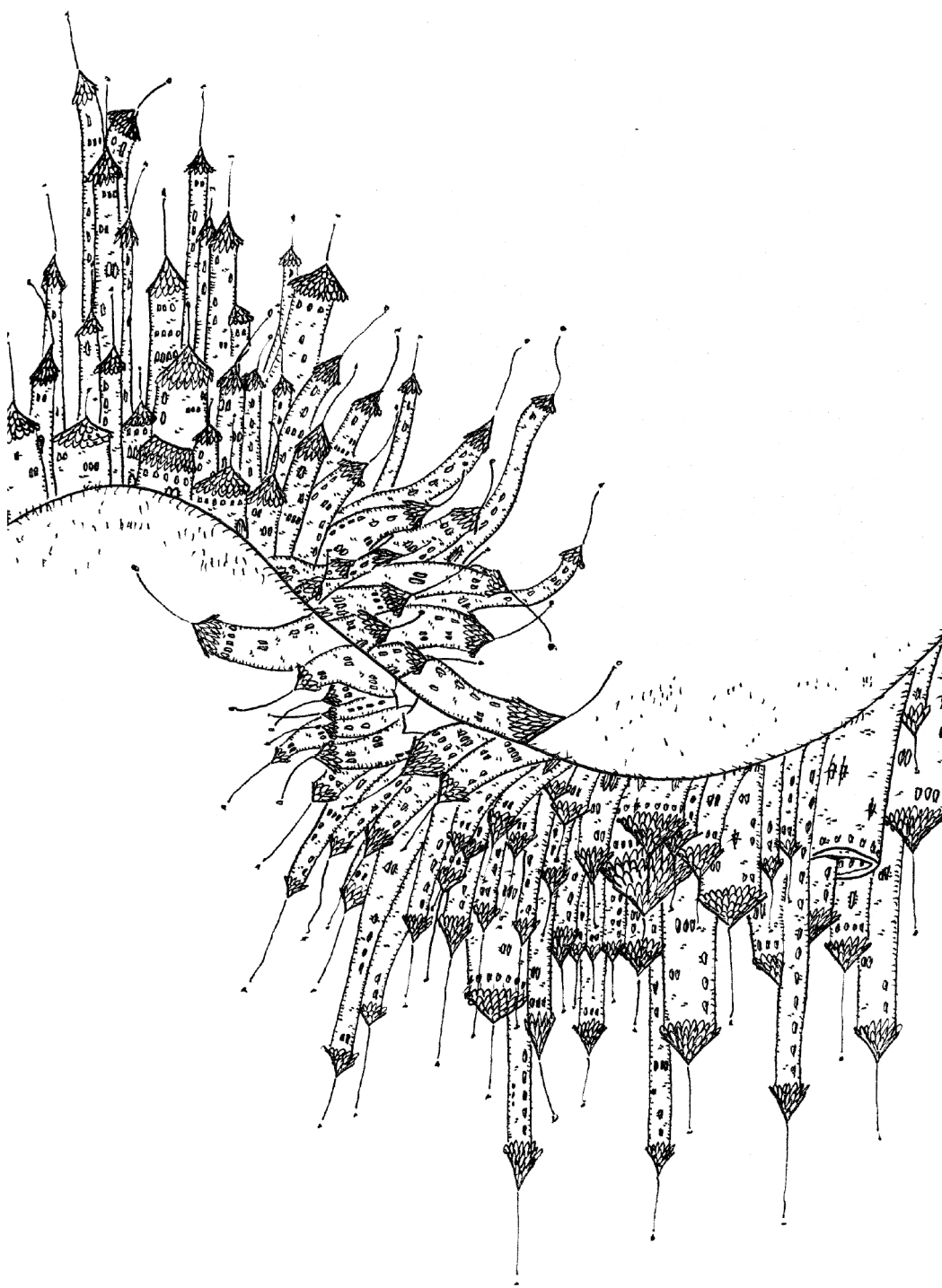
Megcsúszik Flóra lába. Többször is. Szinte fenékre esik. De nem hagyja magát. Kinyújtja a karját, megfogja először az ujjak hegyét, majd belecsúsztatja a tenyérbe a kezét.

Innen így kell tovább ereszkedni. Kéz a kézben. De ez már nem az a domboldal, nem az a napsütés, nem az az élet, mint eddig. A szellő sem rezdül tovább. Vagy ha tovább is fúj, már nem éri el az arcot. Nem lehet érteni, de több lesz minden és könnyebb. Mintha olyan vízen sétálnának, amelynek mélyében vízi növények indáznak, fodrozódnak. De nem is a vízen járnak, hanem ezeken a növényeken lépkednek, miközben tenyerének tölcserébe egy pihegő madárfióka bújik, amit óvnia kell, védelmeznie. Az esővíz permete rejti el az izzadságcseppeket. S közben egymáshoz kell igazítani a lépteiket, az egész testmozgást, túl kell lépni, túl kell áradni a szorongásba belegörcsölt test határain. Valami más kezdődik onnan, valami megfoghatatlan és szabad – az kezdi bontogatni mellette a dimenzióit. Hatalmas tágulás, ami szinte az egész domboldalt befogja, átkarolja, míg szemből a város közeledik szélsébesen. Élesen kiválnak a tömbházak, a sportcsarnok, az utak, a járdák, a park hatalmas lengedező fáival. Feltűnik a folyó kanyargó íve is, fölötte a fahíddal.

Úgy tűnik, hiába visz lefele a lejtő, föléje gyalogolnak.

S közben történik még valami furcsa. Az érintés ugyanis nem áll meg önmagában, hanem, mint prérítűz, harapósan végigszalad az időn, feléleszti, lángra lobbantja az elmúltat. Etelka szépséges, tojásdad arca tűnik fel egy pillanatra, ahogy ott ül távolabb tőle, a furulyázók sorában, ezért – miközben a furulyát is fújni kell – csak fél szemmel lehet sóvárogva rápillantani. De látja Katit, Zsuzsát is. Már nem fáj a tőlük elválasztó távolság. Közelebb kerül hozzájuk, mintha megérintette, megsimogatta volna őket.

Tovább vágtazik a tigris velük.

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM és az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HIRKER RT.
és alternatív terjesztők

Szerkesztők

JÁSZ ATTILA – Csendes Toll (főszerkesztő, kiadóvezető)
PAPP MÁTÉ (költészet rovat: mahbija@gmail.com, Zene online rovat)
REICHERT GÁBOR (kritika rovat: reichertgabor87@gmail.com)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (főszerkesztő-helyettes, felelős szerkesztő, próza rovat: szenazol@gmail.com)
SZÚCS BALÁZS PÉTER (Füstjelek online rovat)

Lapterv és műszaki szerkesztés
SELLEYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak

ACSAI ROLAND
BUCSI-KOVÁCS ANIKÓ
MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR
TURI MÁRTON
POGRÁNYI PÉTER

Tiszteletbeli munkatársak

BUJI FERENC
CSEKE ÁKOS
MONOSTORI IMRE
MUZSNAY ÁKOS
VASADI PÉTER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer
Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2836 Baj-Szőlőhegy 2722/4
E-mail: jasz.attila@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu
Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.
ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a BD Sollers Kft. nyomdájában Tatán.